

Boşanmış Yağmur Çocukları

– DemirMUTLUGİL · 16 Ocak 2022

Sen bilirsin ya tanrım, taşa çevirsen diyorum aşkı...Başucuma dikeceğim

İstanbul bir tuhaf
Yüzünü düşürmüş gün
geceye karışıyor ,insan içine çıkmamış sokaklar
pusu koyu mu koyu
Göğü delik deşik
İğne yapraklı yeşil güzünde
Rüzgâr gülü diken
Hatırlı misafır gibiyim,
Düştüğüm ocağında
Kül karıyorum yaşımla ahın eşiğinde
Bütün sözleri kahverengi gözbebeğimin
Çoktan vazgeçiliyor sanki
Az kalsından korkarken dünler
Tenler kül kokusu
Son çığlığında rızıktan eksilen göz
Acı duyar mıyız diye düşünmekte küller

Hava rahmetli,
Bulutlar su sikkını
Bağ bozumunda,
Boşanmış yağmur çocukları
An cellat
Kim asacak üzümlü asmaları
Canı acıyor havanda dövülen suyun
Saç/ak altında aklanıyor cürüm
Rüzgâr kül peşinde
Can emiyor toprak
Ahraz beyanıdır bu,
Kırk düğümlü hançerenin
Kurşun döktürdüm yarınım
Çözülüyor ses veren dilim
imdat çağrısında sevmeler
Ayan olacak diye mahşerim

Akıřtı iřte...Uzandı dūř su yatađına

Demir Mutlugil